

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové a v právní věci žalobkyně: **S. A.**, zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2019, č. j. OAM-248/LE-LE05-HA12-2018, o nesouhlasu Krajského soudu v Ostravě s postoupením věci,

t a k t o :

K projednání a rozhodnutí věci **je příslušný** Krajský soud v Ostravě.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou ze dne 14. 2. 2019 u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného. Městský soud usnesením ze dne 5. 3. 2019, č. j. 2 Az 9/2019 - 19, věc postoupil Krajskému soudu v Ostravě.

[2] Městský soud příslušnost Krajského soudu v Ostravě odůvodnil odkazem na § 7 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 32 odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, podle kterého je k řízení o žalobě místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu. Dle evidence Ministerstva vnitra a rovněž dle sdělení samotné žalobkyně bylo místem hlášeného pobytu žalobkyně v den podání žaloby P. s. (PoS) H., se sídlem N. k. 5, X H. – D. S. Vzhledem k tomu, že adresa hlášeného místa pobytu žalobkyně je v obvodu Krajského soudu v Ostravě, rozhodl městský soud podle § 7 odst. 5 s. ř. s. o postoupení věci Krajskému soudu v Ostravě.

[3] Krajský soud vyjádřil nesouhlas s postoupením věci městským soudem a věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí. Svůj postup odůvodnil tím, že ze sdělení Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ze dne 27. 2. 2019 vyplývá, že žalobkyně byla ubytována v P. s. H. v období 15. 11. 2018 - 18. 1. 2019. Dne 17. 1. 2019 se žalobkyně nevrátila z dlouhodobého opuštění střediska dle § 82 odst. 3 zákona o azylu a dne 18. 1. 2019 byla vyřazena z evidence ubytovaných z důvodu svévolného odchodu. Jako adresu pobytu, na které se bude zdržovat v průběhu opuštění střediska, žalobkyně uvedla adresu Š. 23, P. 1. Dle evidenční karty žadatele L010862 žalobkyně svévolně odešla z PoS H. dne 18. 1. 2019. Za tohoto stavu není možné vycházet z prohlášení zástupce žalobkyně ze dne 1. 3. 2019, ve kterém uvádí, že v den podání žaloby byla žalobkyně hlášena na adrese PoS H., neboť v té době již byla prokazatelně z evidence ubytovaných

vyřazena. Žaloba byla podána dne 14. 2. 2019, tedy v době, kdy žalobkyně prokazatelně nebyla hlášena k pobytu v P. s. H. a ani na jiném místě v obvodu Krajského soudu v Ostravě.

[4] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. platí, že *[n]estanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.*

[5] Podle § 32 odst. 3 zákona o azylu platí, že *[k] řízení o žalobě je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu.*

[6] Podle § 77 odst. 1 zákona o azylu je *[m]ístem hlášeného pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany je azylové zařízení, do něhož je ministerstvem umístěn, nebo zařízení pro zajištění cizinců anebo přijímací středisko, ve kterém je zajištěn.*

[7] Podle § 2 odst. 1 písm. p) zákona o azylu se azylovým zařízením rozumí také pobytové středisko.

[8] V usnesení ze dne 15. 10. 2003, č. j. Nad 102/2003 - 29, Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že „*svévolné opuštění azylového zařízení nemůže mít za důsledek právní změnu místa hlášeného pobytu žalobce jako žadatele o azyl a tím i založení nové místní příslušnosti soudu.*“

[9] V posuzovaném případě se žalobkyně dne 17. 1. 2019 nevrátila z dlouhodobého opuštění PoS H. a dne 18. 1. 2019 byla vyřazena z evidence ubytovaných z důvodu svévolného odchodu.

[10] Jak vyplývá z výše citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu, svévolný odchod z azylového zařízení nemá za následek změnu místa hlášeného pobytu žadatele o azyl. Skutečnost, že žalobkyně byla v důsledku svévolného odchodu vyřazena z evidence ubytovaných, nevede ke změně místa hlášeného pobytu. Na tom nic nemění ani skutečnost, že při odchodu uvedla adresu pobytu, jelikož tuto adresu nelze považovat za adresu hlášeného pobytu (srov. § 77 odst. 2 zákona o azylu k postupu při změně místa hlášeného pobytu) a není nijak ověřeno, že žalobkyně se na této adrese skutečně zdržuje. Evidenční karta žalobkyně L010862 žádné další místo pobytu po opuštění PoS H. neobsahuje.

[11] Za této situace není možné místní příslušnost dovodit na základě adresy uvedené žalobkyní při dlouhodobém opuštění pobytového střediska, kterou nelze považovat za adresu hlášeného pobytu, zákona o azylu, nýbrž je třeba vycházet z posledního známého místa hlášeného pobytu, kterým je PoS H.

[12] Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal důvodným nesouhlas krajského soudu s postoupením věci, a proto podle § 7 odst. 6 s. ř. s. rozhodl tak, že k řízení je místně příslušný Krajský soud v Ostravě. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu